

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. március 18.
(csütörtök)**

Horváth Géza

TEREMTÉL-E?

Énekek: 300; 503

Alapige: Jn 15,1-5

Imádkozzunk!

Magunkat mélyen megalázva hódolunk előtted dicsőség Ura, és áldunk téged azért, mert nemcsak az igaz, hogy hozzád hajt bennünket a félelem, hanem sokkal inkább igaz, hogy a mennyei szeretet hajtott téged felénk. A mi keresésünkre, megmentésünkre, megtartásunkra, összegyűjtésünkre küldted Jézus Krisztust, a drága Fiút.

Hadd köszönjük meg neked, hogy ma este is róla szól az ige, ő van a közép-pontban! Órála beszélünk, őt hirdetjük, mint megfeszítettet és feltámadottat. Köszönjük neked ezt az estét, amelyet ajándékba kaptunk tőled, és kérünk, hogy segíts a mai nap után valóban elcsendesednünk szívünkben! Add, hogy körülöttünk minden csendre térjen, ne zavarja meg semmi az ige figyelésünket, és ne zavarjon semmi bennünket abban, hogy előtted tudjunk hódolni, hogy rá tudjunk hango-
lódni a te drága igédre! Kérünk, hogy Szentlelked által adj nekünk értelmet, világosságot, józanságot az ige befogadására, megtartására, cselekvésére! Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a János írása szerinti evangélium 15. fejezetének az első öt verséből olvasom: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek. Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.*”

Kedves testvérek, János evangéliumában, az elmúlt hetekben olvashattuk Jézus Krisztusnak az önmagáról tett kijelentéseit, amelyeket úgy ismerünk, hogy az úgynevezett „én vagyok” igék. Ezek közül nekem személyesen talán a legkedvesebb ez, amit most olvastam, hogy „én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők”, ezért is hoztam ide közétek is. Amikor Jézus az „én vagyok” igékről beszél, akkor valamilyen módon mindig benne vannak az övéi is. Nemcsak azt mondja, hogy „én vagyok”, hanem vagy kimondja, vagy odaérthetjük azt, hogy „ti pedig”; „ti vagytok”. Talán legvilágosabban mondja, hogy „én vagyok a világ világossága”, másik helyen pedig azt mondja: „ti vagytok a világ világossága”. Vagy amikor arról beszél Jézus, hogy „én vagyok az élet kenyere”, akkor a János evangéliuma 6. fejezetében azt olvassuk: „ti adjatok nekik kenyeret”. Amikor arról beszél, hogy „én vagyok a jó pásztor”, akkor nyilván a juhokkal való kapcsolatra érti azt, hogy „én vagyok a ti pásztorok, ti pedig az én juhaim”.

Hogyha ezt a mostani kijelentést vesszük alapul, hogy „én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők”, akkor itt Jézus nem csak erről beszél! Ezért is kedves nekem Jézusnak ez a kijelentése, mert itt nemcsak önmagáról szól és rólunk, hanem azt mondja, hogy „az én Atyám a szőlőműves”. Éppen ezért, nem lehet csak arról beszélni, hogy Jézus a szőlőtő, mi meg a szőlővesszők anélkül, hogy ne beszéljünk arról, hogy „az én Atyám pedig a szőlőműves”! Miért olyan lényeges és miért olyan fontos ez? Azért, testvérek, mert a szőlőműves állandóan munkálkodik, és nem baj, ha most először így látjuk a mi mennyei Atyánkat, mint aki tevékeny, mint aki munkálkodik. Jézus mondja egy helyen: „az én Atyám mindeztidőig munkálkodik, én is munkálkodom.” Úgy is igaz ez, hogy a mi mennyei Atyánk minden időben hatalmasan cselekszik.

A szőlőműves már akkor dolgozik, amikor még nincs termés. Amikor még nem lehet mondani, hogy az ültetvény termőre fordul, már akkor elindul a szőlőműves munkája. Hiszen gondoljatok arra, amikor egy szőlőműves szőlőt telepít, mennyire tervszerűen teszi ezt! Gondoljatok bele, amikor a szőlőt elülteti, már tudnia kell, hogy milyen műveléssel fogja azt művelni! A tőkét megkarózza, és vagy lugast, vagy karós művelést akar, annak megfelelően kell a szőlőt irányítani és ültetni. A mennyei Atya kapcsolatát a szőlővel talán az Ézsaiás könyvének 5. fejezete adja elénk a legszebben. Azt mondja: „Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! (...) Felásta és megtisztította kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! (...) Mit kellett volna még tenem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?”

Legyen előttünk a mi mennyei Atyánk, akiről nemcsak az Ézsaiás 5. fejezetében olvasunk vagy a János evangéliuma 15. fejezetében, hanem az Efézusi levél 1. fejezetében is, ahol ugyan Pál apostol nem úgy beszél róla, mint szőlőművesről, hanem mint olyan Atyáról, akinek megvan az örök terve az övéivel, az ő népével!

Ez az ige azért fontos nekünk, mert tulajdonképpen ide gyökerezik a mi megváltásunk, ide gyökerezik a mi új életünk, és az egyház léte is ide vezethető vissza: a Krisztus-test egysége az Atya örök tervében, akaratában. Kérlek titeket, hogy legyen előttetek a mai alkalommal ez! Jézus Krisztus talán itt beszél az övéivel való

egységről a legszebben: én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Hogyan jön létre ez az egység Jézus Krisztussal? Milyen ez az egység? Mit mond a Biblia az ebben való életről? Ha Jézus azt mondja itt: „Én vagyok az igazi szőlőtő”, akkor nyilván azért mondja, mert van hamis szőlőtő is! Ő magát igazinak nevezi. Tudjuk az igéből, Jézus beszélt arról, hogy hamis Krisztusok fognak támadni, és „ha azt mondják nektek: itt vagy ott van a Krisztus, ti ne higgyétek!” Tehát, nem mindenütt van ott az igazi szőlőtő, ahol Krisztus nevét kiejtik!

Eszembe jut, hogy amikor január 6-án megnéztem egy vallási műsort, ebben az adásban egy Kárpát-medencei nagyvárosról volt szó, ahol egy asszonyt kérdeztek meg. Ez az asszony elmondta: mi keresztyének vagyunk, templomba járunk; és utána ebben a műsorban bemutattak egy csomó sötét babonát, különféle praktikákat. Valahogy feltört belőlem: hát ennek semmi köze nincs a keresztyénséghez! Semmi köze nincs Krisztushoz! A mi számunkra Krisztus az igazi szőlőtő. Az igazit keressétek, utána vágyakozzatok, a hamistól pedig el kell fordulni! A hamisban nem lehet benne lenni, benne gyökerezni, hanem attól el kell fordulni! Csak Jézus Krisztus lehet az igazi szőlőtő.

Nézzük meg, hogy hogyan jön létre ez az egység Krisztussal! Úgy, hogy Krisztus vállalta ezt az egységet, a velünk való közösséget. Olyan szép, amikor János arról beszél, hogy az övéi közé jött Jézus! Azzal kezdi János apostol, hogy hogyan jött el Krisztus, hogyan lett testté az Ige, hogyan vállalta a velünk való közösséget. Hát először is úgy, hogy felvette a mi emberi testünket! Eljött karácsonykor, az idő teljességében, és felvette a mi emberi testünket. Aztán pedig magára vette a mi bűnünket, és felvitte a Golgota keresztségére. Éppen ezért, testvérek, amikor valaki meggyőzetik a Szentlélek által arról, hogy ez igaz, Krisztus enyém és én az övé vagyok, annak az embernek az élete beoltatik a Krisztusba. Az ilyen ember, mint tag a fővel, Krisztussal egyesítetik.

Erről beszél az Efézusi levél 4. fejezetében is Pál apostol, azután János apostol, az 1. levele 3. versében, amikor azt mondja: közösségünk van az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. De nektek is közösségetek van velünk is! Közösség a Krisztussal és közösség egymással. Ebben az igazi szőlőtőben eggyé válunk Krisztussal, ahogy Pál mondja boldogan: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, azt Isten Fiában való hitben élem.” Ez a szőlőtő és a szőlővesszők kapcsolata. E nélkül az egy Krisztusban lételem nélkül nem lehet a hívőknek egymás közti egységről sem beszélni. Viszont mivel Krisztusban adott ez az egység, nem lehet nem beszélni róla.

Az elmúlt évtizedekben sok párbeszédet folytattak egymással az egységre törekvők, és mindegyik elmondta a magáét, hogy ő hogy gondolja, ő mit hisz, mit lát, és ha nem is mondták ki, de tulajdonképpen az volt az egésznek a lényege, hogy miben kell neked hozzám hasonulni! És majd ha hozzám hasonulsz, ha ugyanazt fogod vallani, amit én, majd akkor egyek lehetünk! Testvérek, ha mi benne lennénk egy ilyen párbeszédben – nem hívnak, de hogyha meghívnának egy ilyen párbeszédbe –, akkor mi ne a magunkét mondjuk, hanem mondjuk azt, amit a Biblia mond, és ne magunkhoz akarjuk őket láncolni, hanem a szőlőtőhöz, Krisztushoz!

Mi nem azt hirdetjük, hogy „légy olyan, mint mi”, hanem azt, hogy „higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz!” „Menj oda Krisztushoz!” „Menj oda, fogadd el életed

TEREMTÉL-E?

Urát és Megváltóját, mert akik az övéi, azoknak őbenne kell mindent megtalálniuk, ami üdvösségükre nézve szükséges!” Ezért énekeltük ezt a dicséretet, mert nagyon szeretem azt a sorát, hogy „Bened mindent meglelek”. A forrásaink benne vannak. Az élet lehetősége benne van, mert ő maga az élet. Ha Krisztus odaadta magát, és vállalta ezt a közösséget velünk, akkor a hívek is adják oda magukat, és vállalják a vele való közösséget! Az Énekek éneke 2,16 nagyon kedves nekem, mert erről ír az ige: „Szerelmesem enyém, s én az övé vagyok.” Ez a hívő kapcsolata Krisztussal!

Van ebben az igében egy érdekesség, amit szeretnék megemlíteni. A 2. versben ezt mondja az Úr Jézus: „Minden szőlővesszőt, amely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” Ez talán elbizonytalanít sokakat, mert a Bibliának van egy olyan tanítása, hogy az üdvösséget nem lehet elveszíteni. Az üdvösségből engem az Úr nem fog kidobni! Ha egyszer önmagába oltott, ha egyszer belé helyeztetett az életem, akkor meg fog tartani! Gondoljatok a sokat idézett János 10,28-ra: „az én juhaim soha örökké el nem vesznek!” Vagy Pál apostol nagy ígéjére: „ő tőle semmi el nem szakíthat; sem halál, sem élet, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem magasság, sem mélység.” Hóseás 2,18 is erről beszél, amikor azt mondja, hogy ez az egység Krisztussal, örökkévaló egység: „eljegyezlek örökre” – mondja ott Isten.

Kétszáznyolcvan évvel ezelőtt egy neves igehirdető így tanított erről, hadd olvassam szó szerint az ő mondatát: „Gondold meg, Krisztus mátkája sohasem lesz özvegy, és az ő vőlegényének szeretetétől soha nem fosztatik meg.” Ne félj tehát! Nem kell félni nekünk! Ha Krisztusban vagyunk, ha belé oltattunk, akkor nekünk nem kell félni, hogy onnan bennünket a mi mennyei Atyánk lemetsz! Bár ez a mostani ige látszólag ezt mondja, hogy ha nem terem gyümölcsöt, akkor lemetsz. Testvérek, gondoljatok meg, hogy akkor ez milyen nagy aggodalomra adna nekünk okot, hogyha az én mennyei Atyám úgy találja, hogy nem termek eleget, vagy nem termek gyümölcsöt, akkor egyszerűen csak elhajít!

Néhány dolgot hadd mondjak ezzel kapcsolatban, ha komolyan vesszük ezt a református igehirdetőtől származó mondatot, hogy „Krisztus mátkája sohasem lesz özvegy, és az ő vőlegényének szeretetétől soha nem fosztatik meg”! Először is, meg kell néznünk a görög, eredeti szöveget, hogy mi van ott, mert ennek a szónak, ami itt szerepel az eredeti szövegben, tulajdonképpen nem is az az első jelentése, hogy „lemetsz”! Ez csak a negyedik vagy ötödik jelentése. Ennek a görög szónak az első jelentése az, hogy „felemel”, és így már egészen más az értelme: „amely vessző gyümölcsöt nem terem, azt az én Atyám felemeli.” Gondoljatok arra, hogy például egy szőlővessző lent van, elterül a földön! A szőlőnél az egyik legfontosabb munka a kötözés. Azt fel kell kötözni, hogy teremjen! Ezt úgy kellene inkább fordítani, hogy „azt az én Atyám felemeli”, tudniillik, a Biblia más helyén sehol nem olvassuk, hogy lemetszené, sehol nem olvassuk, hogy kihajítaná, ha gyümölcsöt nem terem!

A másik, amit érdemes meggondolnunk, hogy Jézus itt nem az üdvösségről beszél, hanem a cselekedetekről! Jézus itt nem arról tanít, hogy hogyan nyerhetjük el az üdvösséget, vagy hogyan maradhatunk benne, hanem arról tanít, hogyha az

üdvözült ember gyümölcsöt terem, az tulajdonképpen egyenlő a jó cselekedetekkel. „Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből!” Tehát, itt Jézus nem dogmatikai tanítást akar adni, hanem etikait, és ugyanazt, amit Pál ad az 1Korinthus 3. fejezetében, hogy „meglássátok, az alapra ki mit épít!” Azt mondja: építhet fát, szénát, pozdorját, ami megég, és lehet építeni aranyat, ezüstöt, drágakövet az alapra. A mai igének pontosan ez a nagy tanácsa: ne azon aggódj, hogy Isten lemetsz téged, hanem azon gondolkozz, hogy hogyan tudsz több gyümölcsöt teremni az ő dicsőségére! Hogy hogyan tudsz az ő dicsőségére élni és mindent végezni! Itt a cselekedetek olyanok, mint a fa, a széna, meg a pozdorja. Lehet, hogy valaki a Krisztusban van, de nem tesz semmit. Vigyázzunk tehát, testvéreim!

A harmadik: ha azt az értelmét vesszük, hogy „amelyik vessző nem terem gyümölcsöt, azt az Atya lemetszi”, de tudjuk, hogy előtte mindent megtesz, hogy teremjen. Legyen előttünk a Lukács evangéliuma 13. fejezetéből a terméketlen fügefa, amelyen nincs gyümölcs, és a vincellér azt mondja: „hagyj békét neki még ez évben, megtrágyázom, megkapálom, és ha nem terem jövőre, majd akkor vágd ki!” Tehát, mindent megtesz először, hogy teremjen! De a Biblia beszél olyanról, hogy amikor Isten valakit lemetsz, az nem az üdvösségből, nem a Krisztusról való lemetszést jelenti. Amikor valamilyen terméketlen életet Isten lezár, az is egy lemetszés. Mondok egy példát: Anániás és Safira, az első gyülekezet tagjai, lehet, hogy a Krisztusban voltak, de a földi életük lemetszetett. Az örök életük lehet, hogy megvolt, nem tudjuk, ezt csak arról tudjuk, akiről a Biblia el is mondja. Nem tudjuk, hogy ők kárhozatban voltak-e. Ha Krisztusban voltak, akkor megmaradtak, de Isten kidobta az ő életüket a földi létből. Azért, mert Istennek van egy ideig való büntetése, meg egy örök büntetése. Az örök büntetés a kárhozat. Attól szabadul meg, aki újjászületik, aki Krisztusban lesz, de van egy ideig való büntetés, és lehet, hogy valakinek Isten lezárja az életét.

Sajnos tudok olyat, akiknek Isten ilyen ítéletképpen lezárta a földi életüket, de nem mondhatjuk azt, hogy elkárhoztak. Nem mondhatjuk azt, hogy nem fognak üdvözülni, ha Krisztusban voltak, de a földi életük lezárattott. Isten úgy látta jónak, hogy őket innen kiteszi. Ha mindenképpen valaki emellett marad, hogy „lemetszi”, akkor inkább erre gondoljon: amely gyümölcsöt nem termett, azt lemetszi – attól elvételük még az is, amije van. Így értsük Isten igéjét, testvérek!

Hadd beszéljek még arról, hogy azt az egységet, ami adatott, nem mi hoztuk létre, hanem annak garanciája Isten örök tanácsvégzésén alapul, melyet véghezvitt és megvalósított Jézus Krisztusban, ezért Ő ennek a garanciája. Mivel Jézus arról is beszél, hogy „ti vagytok a szőlővesszők”, nagyon fontos, hogy mi, a tagok is egységben, közösségben legyünk egymással! A hívők egysége is adott Krisztusban; de csak a Krisztusban adatott! A családban, ha van testvérünk, ez adott, nem mi választottuk. A barátainkat esetleg meg lehet válogatni, a munkatársainkat is talán, de a családtagjainkat kapjuk. A testvéreket egy családban mindenki kapja, mert testvérek azok, akiknek ugyanazok a szülei.

Így van mindenki, aki Istentől született, még ha valaki tiltakozik is ellene: „jó lenne, ha ő nem szőlővessző lenne!” Vele nem tudom az egységet vállalni. Valakit nem tudok szeretni, nem tudok elviselni. De hogyha ugyanazok a szülők, ha Istentől születünk, nem testből és vérből, férfiú indulatából, hanem valaki Isten-

től született, akkor az kapja a testvéreit, az kapja a családtagokat, kapja a másik szőlővesszőt! Kedves testvérek, itt nagyon fontos, hogy hogyan éljük meg azt, hogy Krisztusban vagyunk: egymást szeretjük, egymást hordozzuk vagy segítjük!

Az előző gyülekezetünkben történt, hogy az ébredés idején két imaóra volt, és egyszer egy néni beszélt nekem az ötvenes évekről, hogy milyen volt akkor. A következőképpen mesélte el: tetszik tudni, volt kedden is, meg csütörtökön is imaóra. A keddre jöhetett mindenki, de a csütörtökire csak a hívők mehettek. Arra nem mehettek az egész gyülekezet, csak a hívők mehettek. Gondoltam, hogy valami csúsztatás lehet a dologban, úgyhogy utánajártam. Egy megbízható, hívő atyafit megkérdeztem, hogy hogyan is volt az ötvenes években a keddi, meg a csütörtöki imaóra közötti különbség; ki mehetett ide, ki mehetett oda? Akkor kicsit elmosolyodott ez az atyafi, és azt mondta nekem: tiszteletes úr, úgy volt az, hogy a csütörtöki imaórán közös imádság volt, nemcsak bibliaóra, a keddin pedig volt igemagyarázat, de ott nem volt közös imádság, csak a tiszteletes úr imádkozott. Ezért, aki nem imádkozott hangosan, mert nem akart, vagy nem is tudott talán, az a keddi bibliaórára ment. A csütörtökire nem, mert ott közösen kellett imádkozni; mindenki imádkozott. A csütörtökiek elmentek a keddre is, mert vágyakoztak az igei tanítás után.

Tehát, a néni pedig úgy értette: arra mi nem mehettünk! Pedig mehetett volna, csak ebből a közösségből ő saját magát zárta ki! Persze másra akarta fogni, mert az volt a hívők gyülekezete. A többiek pedig keresők, kedves igehallgatók voltak, nagyon hűségeselek, meg odaszántak, lehet, hogy hitben is voltak, de nem jöttek a csütörtökire, mert magukat zárták ki. Tehát, kiderül, hogy a szőlővesszők hogyan és miként élnek a Krisztusban! Kiderül az, hogy hogyan és miként élünk mi, szőlővesszők a szőlőtőben, a Krisztusban! Hogy mondja ezt a hitvallásunk? Úgy, hogy ki-ki Istentől kapott ajándékait a többi tag javára és üdvösségére fordítsa!

Hogyan tudunk valamiben növekedni, erősödni, mint szőlővesszők a Krisztusban? Többek között úgy, hogy gyakoroljuk magunkat valamiben! Hogyan jut előbbre valaki a konyhatudományban? Úgy, hogy sokat főz! Hogyan erősödik valaki? Úgy, hogy edz, és akkor az izmai idővel megerősödnek.

És hogyan lehet a közösségben erősödni? Úgy, hogy gyakoroljuk magunkat ebben, de nem úgy, mint a korinthusiak, akikről azt olvassuk, hogy a gyülekezetben nemhogy nem gyakorolták, hanem inkább leépítették a közösséget. Mindent megtettek, hogy ez a közösség gyengüljön úgy, hogy az apostolnak meg kellett írnia a leveleket nekik: hallom a Kloé embereitől, hogy mik vannak közöttetek! Nem mindegy, hogy a szőlővesszők hogyan élnek közösségben egymással! Nemcsak az van, hogy a Krisztusban, Krisztusból élünk, hanem egymás mellett vagyunk szőlővesszők ugyanazon a tőkén. Akkor hogy létezik, hogy vannak veszekedések, nézeteltérések, intrikák, irigységek, vádaskodások? Azt mondja Isten igéje: próbáljuk ezt az egységet megélni!

Múltkor egy ificsoport kérte, hogy szolgáljak nekik a „magányos hívő élet veszélyei”-ről. Azzal kezdtem, hogy magányos hívőélet nincsen! Egy szőlővessző soha nincs a tőkén. „Ti vagytok a szőlővesszők” – többes számban mondja Jézus. Amikor a Graham-evangelizáció volt, akkor mondtam: akik innen a környékről elmennek, küldjék el a címüket, akik úgymond döntenek Jézus mellett, és próbál-

juk velük felvenni a kapcsolatot! Fel is vettük velük a kapcsolatot, és a legtöbbször azt mondta, hogy ő nem akar gyülekezetbe tartozni, ő magányos hívőéletet akar élni, ő csak otthon akar hívő lenni. Akkor tudtuk, hogy itt megtérés, újjászületés nem volt! Nem volt elindulás, legfeljebb egy kis fellángolás, az ige hatására egy pillanatnyi odaszánás, de aztán hamar tönkrement az egész, mivelhogy nem volt gyökere a Krisztusban.

Olyan kedves nekem az az ige, amikor Pál apostol a damaszkuszi úton találkozik Krisztussal, az ő Megváltójával, aki azt mondja ott neki: „menj be a városba, ott majd megmondják, mit kell cselekedned!” Olyan szép, ahogy Ananiást oda küldi hozzá az Úr. Ananiás beviszi a gyülekezetbe; először még van fenntartás: hallottuk, hogy mit művelt! „Választott edényem ő. Arra rendeltem, hogy vigye az én nevemet” – és elfogadják. Sőt, már menekíti is a közösség, hogyha kell! Be lehetett volna menni a városban máshova is, mondjuk egy kaszinóba, de nem oda küldi az Úr, hanem a gyülekezetbe: ott megmondják neked! Minthogyha azt mondaná az ige: ha nem mész be a gyülekezetbe, nem fogod tudni, mit kell csinálni, nem fogod tudni, hogy kell továbblépni! És milyen nagy szüksége volt az apostolnak akkor arra a közösségre, amely őt hordozza, gyámolítja, védi, tanácsolja, imádkozik érte és hordozza a terheit!

Így gondolok sokszor vissza arra a gyülekezetre, ahol felnőttem, meg ahol szolgáltam, és ahol most szolgálom, milyen nagy kegyelem és milyen nagy áldás, nemcsak az, hogy ott volt a Krisztus, a szőlőtő, hanem, hogy ott voltunk mi, szőlővesszők, mint akik kegyelemből belé oltattunk a Krisztusba, mint akik az Ő életéből kaptunk életet! Nem volt ott generációs probléma. Emlékszem, amikor gyermek, meg fiatal voltam, és kedves idős, hívő atyafiak, akik tényleg Krisztusért éltek, Krisztusban voltak és szolgáltak. Mi annyira egyek tudtunk velük lenni! Ma gyakran hallom, hogy ha már két, három év különbség van, akkor az mondják, hogy „nehéz egymást megérteni, mert olyan más már a beállítottság, annyira más az érdeklődési kör!” Mondom nekik: miről beszéltek? Hát ti vagytok a szőlővesszők: az egyik fiatalabb, a másik idősebb; az egyik férfi, a másik nő; de Krisztusban nincs sem ez, sem az! Az egyik szolga, a másik szabad; az egyik gazdag, a másik pedig szegény, de itt csak egy kategória van: mindenki szőlővessző.

Éppen ezért, testvérek, bennünket is nagyon járjon át ez az ige! Most, amikor ez a járvány a közösséget talán úgy látszik, hogy szétrombolja, mi is nagyon kíváncsiak vagyunk, de én azt mondom, hogy a járvány után is úgy fog minden menni, ahogy addig, mert a hívők nem tudnak meglenni közösség nélkül! És tudom, hogy sokan vágyakoztok a kontaktusra, a személyes látásra, a szemtől szemben való találkozásra, mert ti ugyan láttok bennünket, de mi nem látunk titeket, akik hallgatjátok az ige hirdetést, és itt vagytok velünk egy közösségben. Reméljük, hogy helyreállítatik Isten kegyelme által az, aminek helyre lehet és helyre kell állnia, és újból megtelik szánk nevetéssel, mikor azt mondjuk majd, hogy „gyertek, menjünk fel az Úr házába”, és akkor olyanok leszünk, mint az álmodók! Azért, mert Krisztusban és egymással közösségben életünk nagy ajándéka, Istennek kimondhatatlan kegyelme.

Ezért éljünk vele, gyümölcsözzünk belőle! Teremjünk, ha kell, még többet: harminc, hatvan vagy száz annyit, hogy egyszer majd elhangozzon felettünk: „Jól

TEREMTÉL-E?

vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, többre bízlak ezután; menj be a te Uradnak örömébe!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk téged azért, mert te vagy az igazi szőlőtő. Köszönjük, hogy eljöttél erre a földre. Emberi testet vettél magadra, megüresítetted magadat, hogy szőlőtővé legyél te, az Isten Fia. A dicsőség Ura és Királyaként ennyire megaláztad és megüresítetted magad. Köszönjük neked, Urunk, a szőlővesszőket, amelyeket magadba oltasz, a kegyelem által hívsz, újjászülsz Szentlelked által és egybegyűjtesz. Ó, kérünk, te lásd meg, te nézd, te figyeld, hogy termünk-e! Figyelmeztess bennünket, és add, hogy termő életünk lehessen, és ne önmagunknak éljünk, hanem annak, aki érettünk meghalt és feltámadott!

Hadd kérjünk téged a betegeinkért, kórházban levő gyülekezeti tagjainkért és otthon betegeskedőkért, akik a vírust elkapták. Kérünk, hogy te gyógyítsd meg, te hozd ki őket belőle! Hadd kérjünk a gyászoló családokért, akik a vírus miatt elvesztették szeretteiket. Kérünk, hogy te vigasztald ezeket a családokat a gyülekezetben, és kérünk, hogy te használd fel, hogy javunkra váljon a nagy keserűség! Könyörülj meg rajtunk, hogy ne háborogjon a mi társadalmunk, a mi magyar népünk, hanem imádkozzon, térdre hulljon és megtérjen a bálványoktól, és az igazi szőlőtőhöz tudjon jönni, csatlakozni, benne lenni! Bocsásd meg, Urunk, hogy sokaknak csak az fáj, hogy nem tudnak bulizni, és nem az, hogy nem tudnak templomba, a gyülekezet közösségébe jönni, mert megvetették, lenézték az Isten népét!

Kérünk téged, hogy ha kell, használd az ostort, de a te vessződ és botod megvigasztal minket! Kérünk, hogy adj nekünk majd újra boldog találkozást itt a templomban, a gyülekezeti közösségben! Addig is add türelmedet, irgalmadat, szeretetedet, és köszönjük, hogy így is gyümölcsözhetünk! Hálát adunk azért, hogy lelki életünk ugyanúgy lehet, mert van Bibliánk, amit olvashatunk. Kérünk téged, hogy maradj velünk, „mert mindjárt este van, Nő a sötét, ó, el ne hagyj, Uram!”

Ámen.

503. ének

1. Már nyugosznak a völgyek, Az erdők s minden földek, Már alszik a világ,
De míg eljő az álom, A szívemet kitárom, S az Úrhoz küldök hő imát.

2. Ó, nap, hová tűnél el, Hová úzött az éjjel, Mely harcban áll veled?
Te nem ragyogsz az égen, De más napom van nékem: Betölti Jézus szívemet.

3. Már rám borul az éjjel, De biztatnak reménnyel Ott fenn a csillagok,
Hogy engem is a mennybe Felvisz az Úr kegyelme, Ha a földtől megválhatok.

4. A test nyugalmat áhít, És leveti ruháit, Halandóság jelit,
De Jézusom az égben Öltöztet dicsőségbe, Ha végórám elközelít.